

Странният случай на пр. преписка 13904/2021 г. на Софийска градска прокуратура

Прокурор като разсилен, два кашона злато, товарено по тъмно на паркинга на съдебна сграда в „Г класа“ с установен-неустановен шофьор и какво да очакваме от единственото финализирано разследване по „Осемте джуджета“, по което обвиняем задочно се оказва само неиздиреният Петьо Еврото

Четири части на разследването на Антикоруptionен фонд (АКФ) „Осемте джуджета“ (*Първа част, Втора част, Трета част, Четвърта част*) от 2020 г. проследяваха как предполагаема криминална мрежа за влияние в множество институции, оглавявана от бившия шеф на Столичното следствие Петьо Петров, известен като „Еврото“, се намесва в правния спор между съсобствениците на групата дружества за производство на асансьори „Изамет“ Илия и Явор Златанови.

В разследването се разкриваха конкретни данни за това как в България се постига неправомерно влияние за уреждане на юридически конфликти, правят се опити за завземане на бизнес чрез участието на правоохранителните органи и прокуратурата се разпорежда противозаконно с иззети вещественни доказателства на голяма стойност.

През следващите години от АКФ, разследващи журналисти, медии, други организации и държавни институции се оповестяваха множество допълнителни данни по казуса. За изясняването му в 50-тия парламент през 2024 г. беше създадена временна парламентарна комисия.

От различни източници стана известно, че въпреки първоначалното пълно информационно затъмнение, прокуратурата все пак е извършвала различни проверки и провеждала няколко отделни досъдебни производства, касаещи отделни елементи на случая. Така и не е ясно дали някога е водено наказателно производство, което да се е занимавало с всички аспекти на казуса и да е изследвало именно оперирането на криминална мрежа за паралелно правосъдие.

Едно от въпросните досъдебни производства е това по пр. преписка 13904 от 2021 г. на Софийска градска прокуратура (СГП), по което се разследва разпореждането от прокурори от Специализирана прокуратура (СП) по пр. преписка 1456/2019 г. на СП с веществените доказателства на висока стойност – около 35 кг. злато и над половин милион евро в брой, иззети от Явор Златанов, сестра му и майка му. (историята на веществените доказателства е разказана подробно във Втора и Трета част на филма, както и в

публикациите [Цялата история на „Осемте джуджета“ – всичко, което не можахме да разкажем във филмите](#) и [Разказът на Явор Златанов пред АКФ потвърди историята на „Осемте джуджета“](#)).

По пр. преписка 13904/2021 г. на СГП с обвинителен акт на съд задочно е предаден като единствен обвиняем неиздиреният Петьо Петров за престъплението документна измама. Съдебното производство засега не може да започне, тъй като съдът констатира съществени процесуални нарушения по време на досъдебната фаза на процеса и връща делото на прокуратурата за отстраняването им.

Проверката от 2020 г. на отдел „Инспекторат“ при Върховна касационна прокуратура (ВКП)

В справка още от 21.07.2020 г. на прокурор М. Василев от отдел „Инспекторат“ към ВКП ([приложение 1, непубликувана досега](#)) най-подробно е описана фактологията на процесуалните действия по наказателното производство по пр. преписка 1456/2019 г. на СП, образувано няколко дни след като Илия Златанов се среща с Петьо Петров в ресторанта „Осемте джуджета“ и Петров му обещава, че истината щяла да възтържествува. **Изнесеното в справката на ВКП изцяло съответства на фактологията от филма „Осемте джуджета“ и я обогатява с нови данни.**

Фактологията от филма накратко: Златанов е изпратен от Петров при адвокати, които изготвят сигнал до СП за престъпления, извършени от организирана престъпна група. Сигналът е подаден на 03.07.2019 г. и още на следващия ден прокурор при СП директно образува наказателно производство без никаква предварителна проверка на изнесените данни, макар и със сигнала да се иска именно това. На 15.07.2019 г. Илия Златанов се задължава на съпругата на Петров – Любена Петрова, за сумата от 2 816 395 лева по запис на заповед. Само два дни по-късно и точно две седмици след подаване на сигнала, на 17.07.2019 г., СП вече пристъпва към привличания в качеството на обвиняеми, задържания и претърсвания и изземвания, насочени срещу противниците на Илия Златанов – сина Явор, дъщерята Пролетина и съпругата Юлия, както и други лица около тях. При претърсвания, основно от банкови трезори на Явор Златанов и частично на Юлия Златанова, са иззети около 35 кг. злато във вид на монети и кюлчета, което самата прокуратура оценява на над 4 милиона лева. От банков сейф на Юлия Златанова е иззета сумата от 550 000 евро в брой. Впоследствие, през пролетта на 2020 г., парите и златото са предадени с постановления на прокурори от СП на Илия Златанов и Димитър Ламбовски при куп процесуални нарушения и съмнения за криминални обстоятелства. Това се случва, след като Илия Златанов представя пред СП фактури за закупуване на златото от Германия, а Димитър Ламбовски – „договор за отговорно пазене на финансови средства“ с Явор Златанов – че му е предал сума от евро в брой да му я пази сякаш е банка, и сега си я иска обратно. Връщането на вещите

на Златанов и Ламбовски е само про форма – и двамата отричат да са ги получили в действителност, а твърдят, че са взети от кръга около Петров.

Справката на ВКП излага множество изключително скандални факти за процесуалните действия на СП по пр. преписка 1456/2019 г., като:

- липса на документална следа дали иззетите пари и ценности са предадени за съхранение в банка, както изисква НПК;
- липса на подробен опис и индивидуализация на иззетите вещевени доказателства на висока стойност;
- липса на експертен анализ на иззетите ценности;
- „изтичане“ на описанието на иззетите златни предмети от протоколите от извършените процесуално-следствени действия към адвокатите, работещи с Петров, които на база на тях подготвят исканията за връщането им на Илия Златанов, в които описват предметите по идентичен начин с описанието в протоколите;
- липса на каквито и да е индивидуализиращи златните монети признаци във фактурите, представени от Илия Златанов, от които да може да се направи извод за идентичност с иззетите;
- липса на каквито и да е претенции от Илия Златанов към тези вещи до момента на подаване на молбата за връщането им до СП, въпреки проведените му до този момент множество разпити;
- в едни случаи - липса на произнасяне в продължение на месеци по молби за връщане на вещевени доказателства (срокът по НПК е 3-дневен), в други – светкавично произнасяне в рамките на деня на резолиране на молбата, последвано от необяснимо с нищо в кориците на делото светкавично задействане на СП за фактическото предаване на веществените доказателства;
- произнасяне по молби за връщане на вещевени доказателства без материалите по делото да са били на разположение на прокурорите;
- включване с резолюция на административния ръководител на СП (тогава Димитър Франтишек Петров) на нов наблюдаващ прокурор (Кирил Пейчинов) за произнасяне по молбата на Димитър Ламбовски за връщане на парите, без отникъде да е ясно какво е налагало заместването на титулярния прокурор (Дилян Деянов);
- липса на конкретизация и индивидуализация какви точно вещи се предават на лицата в изпълнение на прокурорските постановления;
- връщане на част от златните монети с постановление на прокурор Пейчинов, за които вече е имало отказ да бъдат върнати с предходно постановление на прокурор Деянов;

- след първоначалните много активни действия по разследване, от един момент нататък прокурорите са се занимавали само с връщане на веществени доказателства;
- направено е процесуално разделяне на делото с единствената цел за продължаване на задържането на Явор Златанов.

За работата на прокурор Деянов по делото справка съдържа следното обобщение: ***„постановлението за връщане на веществени доказателства – монети, на прокурор Деянов е логически противоречиво, напълно необосновано и поради това може да се характеризира като произволно“.***

Още по-критично е обобщението за действията на прокурор Пейчинов: ***„Без да познава в детайли фактологията по делото, поради екстрения му избор на допълнителен прокурор в производството, прокурор Пейчинов, напълно необосновано, и произволно постановява – търсената от молителя значителна сума, в размер до 550 000 евро да се върне на Ламбовски.... В прокурорския акт липсва каквато и да е обосновка, защо се прави това, като обективно, с произволното си разпореждане, пример за злоупотреба, прокурорът ощетява трето лице, без информация за становището му.... Извършеното своеволно, фактическо предаване на веществени доказателства със значителна стойност, иззети в хода на неприключило наказателно производство, без надлежно постановление и обосновка за това, е злоупотреба с власт и служебно положение от страна на прокурор Пейчинов, за което следва да му се потърси съответна отговорност.....За качеството на прокурорския акт на Пейчинов от 26.03.2020 г. се отнася всичко изведено след анализ за качеството на постановлението на прокурор Деянов от 18.02.2020 г. – неправилно, необосновано, незаконосъобразно и произволно“.***

За разпореждането с веществените доказателства ВКП заключава, че причините за допуснатите груби закононарушения не могат да се установят чрез проверка на отдел „Инспекторат“, т.е. почти в прав текст се казва, че за това трябва да се проведе разследване на престъпления по реда на НПК.

Анализът завършва с изключително критични бележки към ръководството на СП, които представляват своеобразна диагноза на състоянието на този орган на съдебната власт. Този анализ никога не беше коментиран по време на дебата за закриване на специализираното правосъдие, докато от съдебната власт се надпреварваха да обясняват колко вредно би било такова действие от гледна точка противодействието на организираната престъпност и корупцията.

Справка е изпратена на вниманието на главния прокурор Гешев, който обаче не е известно да предприема каквито и да е действия по нея. Междувременно той и други

ръководни фактори в прокуратурата осмиваха изнесеното в „Осемте джуджета“ и го представяха като недостоверни твърдения на кръгове, желаещи да злепоставят прокуратурата и специализираното правосъдие заради користни интереси.

За съществуването на справка стана известно при изслушване на избрания за и.ф. главен прокурор Сарафов на заседание на прокурорската колегия на ВСС през юли 2023 г., когато той даде заявка, че ще направи всичко зависещо от него за разплитане на историята на „Осемте джуджета“.

Как върви разплитането година след заявката на Сарафов и четири години след събитията – според СГП прокурорите Пейчинов и Деянов са се оказали жертва на измама от злия гений Петьо Еврото

СГП приключва разследването по пр. преписка 13904/2021 г. и предава на съд като единствен обвиняем неиздирения Петьо Петров – Еврото. Обвинението срещу него е за документна измама в особено големи размери при условията на посредствено извършителство ([приложение 2 – копие от стр. 41 и 42 от обвинителния акт](#)). Накратко това означава, че Петров е използвал като инструмент действащите без да съзнават престъпния характер на извършеното Любена Павлова, Илия Златанов, Димитър Ламбовски и адвокатките от кръга на Петров Магдалена Мончовска и Цветелина Цветкова да предоставят на прокурорите от СП неистинските фактури за придобиване на златото от Илия Златанов и неистинския договор за пазене на парите с Димитър Ламбовски (квалифицирани в обвинението като неистински документи с невярно съдържание, което само по себе си е правен нонсенс, защото, след като документите са неистински, верността или неверността на съдържанието им няма правно значение). Прокурорите от СП Деянов и Пейчинов, също несъзнаващи какво става, се заблудили от тези документи, че Златанов и Ламбовски наистина трябва да получат вещите, и се разпоредили в тяхна полза. Те от своя страна ги предали на Любена Павлова, а тя – на Петьо Петров. Златото и парите според обвинението са на обща стойност 1 301 966.65 лева, което е само за част от стойността на всички първоначални иззети вещи.

Основният проблем на тази правна конструкция, който изначално обрича делото на неуспех, ако въобще някога тръгне по същество, е, че, за да може да бъде осъден Петьо Петров по обвинение за каквато и да е измама (документна или не), **трябва да се докаже по несъмнен начин, че прокурорите Деянов и Пейчинов са били измамани, т.е. въведени в заблуждение от Петров**. Няма как да има измама без измамен. Ако длъжностното лице, което се разпорежда с вещите, съзнава, че в действителност няма правно основание за такова разпореждане, се касае за длъжностно присвояване, а не за измама.

Предвид множеството вече известни обстоятелства по и около прокурорските произнасяния на Пейчинов и Деянов за предаване на веществените докзателства, да се докаже тяхното въвеждане в заблуждение и несъзнаване на действителното положение, ще се яви невъзможна задача. Да се твърди, че прокурор, който иначе разследва пране на пари, би се заблудил от документ с наименование „договор за отговорно пазене на финансови средства“ или от искането изведнъж на лице да получи златни предмети, към които в множество разпити до момента не е предявявал никакви претенции, е само по себе си близо до абсурда. Без въобще да се анализират всички останали и изложени по-горе факти, известни благодарение и на справката на ВКП.

Така че приетата от СГП конструкция, градена върху тезата за един зъл престъпен ум в лицето на Петьо Еврото и множество заблудени от него, сред които тогавашната му жена Любена и прокурори от СП, е най-меко казано несъстоятелна.

Съвсем отделно от това е обстоятелството, че Петров е в неизвестност и дори и при някакво абсурдно стечение на обстоятелствата да бъде осъден по описаното обвинение, то това най-вероятно ще бъде задочно. За него поне към момента няма издадена валидна Европейска заповед за арест, която е основание за международното му издирване, а се твърди, че не се намира в границите на страната.

Как прокуратурата редува периоди, в които не вижда, вижда и отново не вижда престъпления в поведението на прокурорите Кирил Пейчинов и Дилян Деянов

Предоставената от прокуратурата информация (и липсата на такава) за случващото се по наказателното производство, съпоставена с публичните изявления на ръководителите ѝ, и част от документите от разследването, с които АКФ разполага, разкриват един вече **много добре познат модел на различни етапи на затишие („на трупчета“) и активност („на вълшебното килимче“) на действията по разследване, както и на насочване на наказателната репресия в определена посока и последващото ѝ отклоняване.**

Досъдебното производство е образувано на 28.07.2021 г., като в края на тази и началото на следващата година в качеството на свидетели са разпитани много от замесените лица като например Петьо Петров, Любена Павлова, Кирил Пейчинов, Магдалена Мончовска и пр. Тези разпити са проведени по време на етапа на „затишието“, когато всичко е отричано от разпитваните и никакъв особен прогрес по разследването не се наблюдава.

След публичните изявления на и.ф. главния прокурор Сарафов през юли 2023 г., вече цели две години след образуване на делото, че бившият главен прокурор Гешев е крил и от него казуса „Осемте джуджета“ (сякаш информацията не е обществено достояние) и че

изясняването му е залог за бъдещото нормално функциониране на прокуратурата, настъпва периодът на качване на казуса върху „вълшебното килимче“.

Само дни по-късно, с постановления от 11.08.2023 г., в качеството на обвиняеми са привлечени Дилян Деянов (за престъпление по служба), както и Любена Павлова и вече изчезналият Петьо Петров задочно (за вещно укривателство в съучастие).

На 15.03.2024 г. и 18.03.2024 г. обвиненията срещу тях тримата са прецизирани чрез съставяне на постановления за ново привличане. Към кръга на обвиняемите е присъединен и прокурор Кирил Пейчинов, отново за престъпление по служба.

Пейчинов атакува с жалба пред Апелативна прокуратура – София (САП) привличането си като обвиняем. С постановление от 13.05.2024 г. прокурор Юлиана Христова ([приложение 3](#)) уважава жалбата на Пейчинов и отменя привличането му като обвиняем. Макар Деянов да не е обжалвал привличането си, Христова служебно отменя и него.

Мотивите на прокурор Христова накратко са, че двамата прокурори не са имали основание да се съмняват в истинността на представените им документи (фактури и договор за отговорно пазене на финансови средства) и не са имали данни за спор за собственост върху иззетите вещи, което би било абсолютна процесуална пречка за предаването им на една от спорещите страни.

Дали някой би имал или нямал основания да се съмнява в подобен тип и появили се по такъв начин по делото му документи, със сигурност е субективна оценка на нивото му на интелигентност. При всички положения обаче, ако прокурор в действителност може да бъде заблуден от нещо такова, то той най-малкото не става за професията.

По отношение на липсата на данни за спор за собственост върху вещите постановлението на САП е фактологически невярно поне в частта за златото, тъй като в протоколите за изземванията Явор Златанов е направил изрично писмено изявление, че вещите са негови ([стр. 3-4 от справка на ВКП, приложение 1; същото е отразено и в обвинителния акт](#)). Т.е. налице са били обективирани в различни документи от делото претенции на отделни лица върху вещите, дори и прокурорите да не са се запитали как би било възможно някой, който съхранява злато и пари в свои сейфове в банки, да не би имал претенции върху тях. Макар че пък, както вече беше казано по-горе, Пейчинов се е произнесъл по молбата без да разполага с материалите по делото, така че няма и как да е знаел какво пише в протоколите. Обективираните претенции на различни лица върху вещите е обстоятелство, свидетелстващо за спор за тях, който прокурорът не е компетентен да реши и не може да се произнася за връщането им.

Прокурорът при САП освен това напълно е игнорирал и останалите вече анализирани по-горе и в другите цитирани материали обстоятелства, в това число и установени от ВКП, за многобройните закононарушения на прокурорите от СП.

Постановлението на САП съдържа едно съпътстващо оневиняващо съждение, че нямало доказателства прокурор Пейчинов да е бил в „някакви отношения“ с подателя на молбата за връщане на вещественни доказателства Илия Златанов. Независимо дали е признак точно на „някакви отношения“, но категорично е установено от разследването, в т.ч. и от собствените му разпити и фактичката обстановка от обвинителния акт, че Пейчинов **се е ангажирал лично да осъществи фактическото предаване на вещите**. Обстоятелство, крайно нетипично за прокурор, който пише постановления, а не бута като разсилен колички с кашони със злато из коридорите на прокуратурата до паркинга на съдебната сграда, където да бъдат натоварени в черен Мерцедес Г класа, при това в тъмната част на денонощието около 22 часа ([приложение 4, стр. 25 от обвинителния акт](#)). Цялата тази картина, описана във филма „Осемте джуджета“ от Илия Златанов и сега изцяло потвърдена, приличаше още тогава много повече на обир, а не на процесуално действие. Сега вече с положителност може да се каже, че не просто прилича, а представлява именно това.

Така, в крайна сметка, след краткия период на активност, през който двамата прокурори Пейчинов и Деянов са били обвиняеми, вече те са върнати в изходна позиция – на обикновени свидетели и жертви, излъгани от Петьо Еврото.

А какво се е случило с другата обвиняема – Любена Павлова (Петрова)?

Процесуалната съдба на бившата спътница в живота на Петьо Еврото и някогашен НПО-активист за алтернативна реформа на съдебната система, Любена Павлова, е не по-малко любопитна. При нея се наблюдават същите вече описани промени в процесуалното отношение на ръководещата разследването СГП.

В първия разпит на Павлова като свидетел от 20.01.2022 г. ([приложение 5](#)), от периода на тихото и безцелно провеждане на разследването, тя не знае нищо и не познава никого. Лицето Димитър Ламбовски например е виждала само във филма „Осемте джуджета“.

След като вече е привлечена като обвиняема в периода на активност, ситуацията рязко се променя и Павлова сама търси разследващите, за да даде обяснения.

В неин разпит, проведен се в рамките на два дни – 22.03.2024 г. ([приложение 6](#)) и 26.03.2024 г. ([приложение 7](#)), Павлова вече дава обяснения за схемата с придобиването на веществените доказателства, включително и как според бившия ѝ съпруг трябвало да

отдели пет килограма от златото, които да се дадат на „Иван“, като имал предвид бившия главен прокурор Гешев. Един килограм трябвало да отиде за „Митко“, прокурор от СП, чиято фамилия Павлова не знаела, но щяла да предостави на разследващите номера на телефона му от друг неин апарат. Вече се оказва и че е виждала Димитър Ламбовски пред сградата на специализираните съд и прокуратура при получаване на сумата евро.

На 25.04.2024 г. Павлова отново се явява по собствено желание при разследващите да даде допълнителни обяснения като обвиняема ([приложение 8](#)). Там тя, освен че препраща за всички свои дейности към бившия си съпруг, и уточнява, че старият ѝ телефон не можел да бъде отключен, т.е. няма да може да даде данните за прокурора Митко.

На 15.05.2024 г. ръководещият разследването прокурор Ивайло Петров от СГП прекратява частично производството спрямо прокурорите Пейчинов и Деянов (вследствие на отмяната от САП на техните привличания), но и спрямо Любена Павлова ([приложение 9](#)). Мотивите за това са, че Павлова е привлечена в качеството на обвиняем за укривателство на златото и парите, което се явява вторично престъпление на престъпното разпореждане с тях от прокурорите от СП. Тъй като обаче е констатирано, че това разпореждане не е престъпно, а в рамките на закона, то и Павлова няма как да носи наказателна отговорност за укривателство на нещо, което не е придобито чрез престъпление.

След прекратяването на разследването спрямо нея, Павлова дава вече подробни показания в повторно придобитото си качество на свидетел ([приложение 10](#)). На въпроса знае ли как бившият ѝ съпруг е организиран разпореждането със златото и парите от прокурори от СП, Павлова казва, че **Петров говорил с прокурора „Митко“ от СП, с когото поддържал честа комуникация.**

Кой е мистериозният „Митко“ – прокурор от СП, и какво е неговото участие според самата прокуратура

От материалите от разследването, с които разполагаме, не е видно да са полагани усилия за установяването на самоличността на прокурора от СП „Митко“. Вероятно това се дължи на обстоятелството, че кое е визираното лице, е бил вече известен за разследващите факт.

Според приетата от СГП фактическа обстановка в обвинителния акт (т.е. това, което сам прокурорът счита за доказано в резултат на разследването), през септември 2019 г. Петьо Петров казал на Илия Златанов, че **„може да уреди с „Франтишек“ (визирал св. Димитър Франтишек Петров – към момента административен ръководител на Специализирана прокуратура /закрита/, да бъдат представени документи за придобиване на златото от Илия Златанов, които да бъдат представени в Специализирана прокуратура /закрита/ и от там да върнат иззетото от постр.**

Явор Златанов злато на св. Илия Златанов.” ([приложение 11, стр. 13 от обвинителния акт](#)).

По отношение на връщането на парите, отново в обвинителния акт е възприето, че Петьо Петров казал на Димитър Ламбовски, че **„ще се обади на Франтишек“**, от когото научил каква е изнетата сума пари, предаването на която на Ламбовски чрез неистинския договор се е договаряла. ([приложение 12, стр. 18 от обвинителния акт](#)).

И пак в обвинителния акт се съдържа подробно описание на действията на Димитър Франтишек Петров по определяне **точно на прокурор Кирил Пейчинов не на случаен принцип** за допълнителен прокурор по делото, за да организира **„незабавно“** фактическото предаване на документално вече върнатото с постановление на Деянов злато, както и да се произнесе **„незабавно“** по молбата за връщане на парите ([приложение 13, стр. 20 от обвинителния акт](#)).

Това **„уреждане“** между Петьо Еврото и Димитър Франтишек Петров повдига основателния въпрос дали процесуалното качество на свидетел, в което последният участва в производството, се явява най-уместното в случая. И отново разкрива несъстоятелността на тезата как Петьо Петров бил измамил прокурорите от СП, върху която се гради цялата конструкция на обвинението. **Очевидно самата СГП излага приети за доказани според нея факти за колаборация между Петров и административния ръководител на СП, така че за никаква измама въобще не може да става дума.**

И за финал – установеният неустановен шофьор на Г класата на Любена Павлова

Странностите около разследването по пр. преписка 13904/2021 г. на СГП финализираме с още една мистериозна личност – шофьора на автомобила на Любена Павлова, в който е натоварено златото на паркинга на специализираните съд и прокуратура през тъмната част от денонощието.

Самата Павлова в обясненията и показанията си твърди, че вероятно тогава автомобилът е бил управляван от човек с име „Георги“. Другите две свидетелки, присъствали там, обаче назовават шофьора като „Мариан Маринов“ или „Мариан“. Павлова е питана в последния си разпит за лице с имена „Мариян Младенов Маринов“, за когото казва, че „много отдавна“ работил като „момче за всичко“ за техните фирми с Петров.

Видно от справка, подписана от наблюдаващия прокурор Ивайло Петров, за установената според него фактическа обстановка към 18.08.2023 г., шофьорът е назован като „Мариян Найденов Маринов“ ([приложение 14, стр. 12 от справката](#)). **Какво се е променило в доказателствената съвкупност към датата на съставяне на обвинителния акт 21.06.2024**

г., когато установеният дотогава с тези три имена шофьор вече става неустановен, не е известно.

Още във филмите „Осемте джуджета“ Илия Златанов споделяше информацията, че братът на тогава вътрешния министър и след това депутат в поредни парламенти Младен Маринов е полицай и личен шофьор на Петьо Еврото. [Публикация на „Свободна Европа“](#) пък свързва дъщерята на Младен Маринов с придобиване на автомобил, собственост на дружество от групата „Изамет“, станало обект на рейдърство в резултат от действията на мрежата на Еврото.

Дали Мариян Найденов Маринов е наистина брат на дългогодишния полицай, бивш вътрешен министър и настоящ политик Младен Найденов Маринов също остава неизвестно.